

„mes 10da al om 7, ja sel pärrametsel 6 kuud, lea neide ümbre ja neidega ütten teed päiwa ümbre sõitwa.“ —

„Ni om sis päiw keskpaign; temma ümbre joostwa karin ütstöiskümmend ma-ilmä, mes sellepärrast liikwa tähhe kutsutas, ja mõnnel neide seltstist om jälle kuud, kes jälle neide ümbre joostwa. Nink se lõpmata mu taiwa-tähhe hulk, mes ilmärraorwamata kõrgest taiwa põhjast weel meie mani ärrawälkwa, ne omma kil se päiwliko arwolisse, sest et nemma kil paigal saiswa, ja kutsutas neid sinnatsid kil saiswa taiwa-tähkis, et wahhe saas pidada neide ja ütstöiskümmend liikwa tähhe wahhel.“ —

„Kil ne saiswa tähhe, ni kui meiele päiw, — ja kil ne liikwa tähhe ja meie ma-ilmä ja ku, — nemma kil omma hümmäriko ni kui langa-kerra, et sa kosegi otsa ehk weert ei lõwä. Ja kui reissa ümbre se ma-ilmä reissip, sis lähhäp temma ni kui nikkats kerra ümbre, kui keritas, ja tullep wimate jälle, kui temma ils ütte joni õkwa päle tõttap, sinnasamma taggasi, kost wäljaläts.“

„Ent arwäge essi sedda surust, kui se meie ma-ilmä ümbre kolm ajastat reissitas laiwaga, enne kui taggasi tultas ja ärra om läütü. Ja ne sure sure ma-ilmä, ne päiwa ja ku ja mu kil, saiswa tühjan taiwa al. — Ei olle tulle, ei näe sinna leudet, minkaga neid üllewan hoietas. Issanda wäggew sõnna om neid sinna saisma pandnu, ja Issanda ilmnäggemata kässi hoijap neid sääl üllewan, ja sadap neid omma teed minnema, et kül ei olle siwa minnaga lendada, ei mõlla minkaga souda, ei jalga minkaga joosta! Ei nemma ei satta, ei essi omma tee päält, ent nemma jäwa, ja kõndwa päle wailtikult omma teed, ni kawwa kui se päiw om tulnu, kui om üteldu kirjan, et se innemise poja täht saap nättama. Sis saap se päiw sama ärrapimmestetus, nink ku ei sa omma paistet andma, nink tähhe sawa taiwast mahha soddama, nink taiwa wäe sawa heljuma!“ —

Kui se reissa ni olli juttustonu, sis jäi temma waili. Temma palge olli kui ärr-jelleketu? Temma koiie üllespoie, täe olli kokkopantu, ja temma puhhas sõome põhjast waili.

lun palwusson. — Ent lige silma olliwa temma päle lääntu. Latse p-nniwa ka omme kässi kokko, ja ka se wanna perremihhe silma olli ni kui wessitse. — Es lausu leake sõnu.

Wäike Jaan olli jälle eddimenne kõnnelema. Wessi joost mihhekesel pöste möda alla, ja temma kusse ilkutse hälega: „Mes täht sis se Innemise poja täht om? Kas to ils wahhest se hannaga täht ei olle, mes ütstörd taiwa küllen nätti, ja rahwas peljas wäega?“ —

Ent reissa manniks, ja üttel: „Ei kunnake kül! Kui hannaga tähhe ollesse Innemise-voja tähhe, sis olles ka se wiimne päiw jo ammoke tulnu. Hannaga tähti om ils jo enne õnnisteggia sündimise ollu, ja nättas ka päle selle weel. Taiwa-tähhe tundja ei moista kül weel õiget arwo neide pärrast anda, kui paljo neid peas ollema, ehk kost nemma peas tullesse. Kaetas kül piksilnaga, ent õiget põhja weel ei olle läütü. Sedda ennege om jo nüüd ärra kaetu ja nättu, et se tulline hand, mes nemma henda pärra weawa, muud middage ei olle, kui ennege üts-wallus paiste, ja et se südda neil wäega wäikenne om. — Nemma ei näita ils kellekile muud, kui et Issanda teo immeta-olisse, ja et temma arm kestap iggawes.“ —

Sis kusse wäike Jaan weel: „Mes sis to om, kui ku ja päiw ärrajumwas, ja taiwa tähhe nättas mahhasadawat? Sedda ils ka ütliite, et wiimse päiwa täht peap ollema.“ —

Ent reissa koste: „Ei ils mitte! Ma rahwas ütley, et ku wai päiw sümwas ärra; ent ei sõ ils leake neid. — Se ei olle middake surembat, muudo kui ennege se, et selle joostmissega, kuis liikwa tähhe ja ku ümbre päiwa joostwa, tõine tõist mõnnikõrd ärrawarjup, kui temma õige õkwa meie nink ku ja päiwa wahhele tullep; ni kui ütten tallotarren, kon hulk rahwast loon om, mõnni wahheit tulle ette wai ka tõise ette saistap, et sinna tõist ei näe, seni kui temma eest ärra om lännu. — Ja tähhe, mes nättas mõnnikõrd taiwa küllest soddawat, no ei olle ils kellekile taiwa tähhe. Se om ennege sarnesamma tulline lõhn, mes ka pikse pilwest tullep, ja sis walgis kutsutas, mes ka seigest taiwast mittoõrd nättas mahhajoostwa.“